

کتاب دانیال — شماره سی و دوم

د زمریانو له کندې څخه تر فریب پورې: د دانیال ۶ او د پای زمان نبوت ژوره شننه

Jeff Pippenger

2023-12-27

فصل ششم دانیال، سومین خط در شش فصل نخست کتاب دانیال است که به طور مستقیم نمونه‌ای از بحران قانون یکشنبه را ارائه می‌کند. در فصل سوم، تمثال طلایی نبوکدنصر و آن سه مرد وفادار، آن علمی را مجسم می‌سازند که برافراشته می‌شود و تمامی جهان آن را مشاهده می‌کند.

پس نبوکدنصر پادشاه فرستاد تا امیران، والیان، حاکمان، مشیران، خزانه‌داران، مشاوران، کلانتران و جمیع فرمانروایان ایالات را گرد آورند تا برای افتتاح آن تمثالی که نبوکدنصر پادشاه برپا کرده بود، حاضر شوند. دانیال ۳:۲

در باب سوم، آن سه مرد شایسته از سجده کردن سر باز زدند، و عمل ایشان آزار کوره آتش را بر ایشان نازل ساخت؛ حال آنکه دانیال در باب ششم، روزی سه بار زانو می‌زند، و عمل او آزار چاه شیران را بر وی وارد می‌آورد. سطر بر سطر، ایشان جفای قانون یکشنبه را به مثابه تصمیمی در باب عبادت مجسم می‌سازند؛ تصمیمی که در هر دو مورد، از پیش به وسیله faithful معین شده است. آنان که به واسطه ترکیب سه و یک، که نماد یک صد و چهل و چهار هزار است، نمایانده شده‌اند، پیش از آنکه تکان آزار فرا رسد، در حقیقت استوار گشته‌اند.

«فرشته گفت: "نفس را انکار کنید؛ باید با شتاب گام بردارید." برخی از ما وقت داشته‌ایم تا حقیقت را دریابیم و گام به گام پیش برویم، و هر گامی که برداشته‌ایم به ما قوت داده است تا گام بعدی را برداریم. اما اکنون زمان قریب به پایان است، و آنچه ما سال‌ها در آموختنش صرف کرده‌ایم، آنان ناگزیر خواهند بود در چند ماه بیاموزند. ایشان همچنین چیزهای بسیاری خواهند داشت که از نوابند، و چیزهای بسیاری که دوباره بیاموزند. آنان که نمی‌خواهند هنگامی که فرمان صادر می‌شود، نشان وحش و تصویر او را بپذیرند، باید اکنون این قاطعیت را داشته باشند که بگویند: نه، ما نهاد وحش را محترم نخواهیم شمرد." اوایل نگارش‌ها، 68.»

در باب پنجم، قانون یکشنبه به پایان وحش زمین می‌پردازد، و به داوری‌ای که به وسیله دشمنانی که از میان دیوار وارد شدند، آورده شد.

در همان شب، پلشصر، پادشاه گلدانیان، کشته شد. و داریوش مادی سلطنت را به دست گرفت، در حالی که تقریباً شصت و دو سال داشت. دانیال ۵:۳۰، ۳۱.

در باب ششم، مهر شدن قوم خدا، که با نهاده شدن مهر پادشاه بر دهانه لانه شیران به تصویر کشیده شده است، شناسایی می‌شود.

وَأَتَىٰ حَجَرَ وَوَضَعَ عَلَىٰ قَمِ الْجُبِّ، وَخَتَمَهُ الْمَلِكُ بِخَاتَمِهِ وَبَخَاتَمِ عِظَمَائِهِ، لِكَيْلَا يَتَغَيَّرَ الْمَقْصِدُ مِنْ هَذِهِ دَانِيَال. دانیال 6:17.

این سه خط همگی در شکل‌گیری ویژگی‌های آن علمی که در ابری برافراشته می‌شود، در ساعت زلزله عظیم در باب یازدهم مکاشفه، سهم دارند.

و ایشان آوازی عظیم از آسمان شنیدند که به آنان می‌گفت: «به اینجا صعود کنید.» پس در ابری به آسمان بالا رفتند، و دشمنانشان ایشان را دیدند. و در همان ساعت زلزله‌ای عظیم رخ داد، و

یک‌دهم شهر فرو ریخت، و در آن زلزله هفت هزار تن کشته شدند؛ و باقی‌ماندگان هراسان شدند و جلال را به خدای آسمان دادند. مکاشفه ۱۱:۱۲، ۱۳

دانیال باب ششم، مُهر شدن قوم خدا را مشخص می‌سازد، اما به‌طور خاص‌تر به مجازات هم‌پیمانی «صدران، والیان، امیران، مشیران و سرداران» می‌پردازد که پادشاه را فریب دادند تا دانیال را به قتل برساند. فریب خوردن پادشاه (که نمادی از دولت است)، موضوعی مهم در نبوت است و چندین شاهد نبوی را در بر دارد. برخلاف نبوکدنصر در باب سوم، یا بلشصر در باب پنجم، که هر دو تا پس از فرا رسیدن بحران، از دانیال و آن سه شاهد بی‌خبر بودند، «ترجیح» داریوش نسبت به دانیال، پیش از وقوع بحران، صحنه‌ای متفاوت را برای بحران قانون یک‌شنبه مشخص می‌سازد.

دانیال بر آن دو رئیس دیگر «برتری داده شده بود»، و آن سه رئیس بر یکصد و بیست امیر گماشته بودند. دانیال در درجه نخست در تقابل با رئیس‌ان و امیران قرار داده شده است، و بر آن دو نفری که اتحادی از فریب را تشکیل می‌دهند و به‌وسیله عدد پنج نمود می‌یابند (پنج باکره نادان) برتری یافته است.

وَخَيَّلَ إِلَى دَارِيُوسَ أَنَّ يُقِيمَ عَلَى الْمَمْلَكَةِ مِائَةً وَعِشْرِينَ مَرْبِئًا يَكُونُونَ عَلَى الْمَمْلَكَةِ كُلِّهَا؛ وَعَلَى هَؤُلَاءِ ثَلَاثَةُ رُؤَسَاءَ، كَانَ دَانِيَالُ أُولَهِمْ، لَكِي يُؤَدِّي الْمَرْبِئَانُونَ إِلَيْهِمُ الْحِسَابَ، فَلَا يَلْحَقُ الْمَلِكُ ضَرَرَ. فَفَاقَ هَذَا دَانِيَالُ الرُّؤَسَاءَ وَالْمَرْبِئِيَّةَ، لِأَنَّ فِيهِ رُوحًا فَاضِلَةً، وَكَانَ الْمَلِكُ يَفْكُرُ فِي أَنْ يُوَلِّيَهُ عَلَى الْمَمْلَكَةِ كُلِّهَا. حِينَئِذٍ طَلَبَ الرُّؤَسَاءُ وَالْمَرْبِئِيَّةُ أَنْ يَجِدُوا عَلَى دَانِيَالٍ عِلَّةً مِنْ جِهَةِ الْمَمْلَكَةِ، فَلَمْ يَقْدِرُوا أَنْ يَجِدُوا عِلَّةً وَلَا ذَنْبًا، لِأَنَّهُ كَانَ أَمِينًا، وَلَمْ يَوْجَدْ فِيهِ خَطَأٌ وَلَا ذَنْبًا. فَقَالَ هَؤُلَاءِ الرِّجَالُ: لَا نَجِدُ عَلَى هَذَا دَانِيَالٍ عِلَّةً مَا لَمْ نَجِدْهَا عَلَيْهِ مِنْ جِهَةِ شَرِيعَةِ إِلَهِهِ. دَانِيَالُ 6: 1-5.

داریوش برای به‌تصویرکشیدن فریبی به کار گرفته می‌شود که در پایان جهان بر ضد پادشاه اجرا می‌گردد، و پادشاه نماد ده پادشاه است (سازمان ملل متحد). این فریب به آن کینه‌ای دامن می‌زند که ده پادشاه (سازمان ملل متحد) بر ضد فاحشه (پاپیت) آشکار می‌سازند؛ کینه‌ای که سبب می‌شود او را «ویران و عریان» سازند، و «گوشتش را بخورند و او را به آتش بسوزانند».

و آن ده شاخی که بر آن وحش دیدی، از فاحشه نفرت خواهند داشت، و او را ویران و عریان خواهند ساخت، و گوشتش را خواهند خورد، و او را به آتش خواهند سوزانید. زیرا خدا در دل‌های ایشان نهاده است که اراده او را به‌جا آورند، و هم‌داستان شوند، و پادشاهی خود را به وحش بسپارند، تا کلام‌های خدا به انجام رسد. و آن زنی که دیدی، همان شهر بزرگ است که بر پادشاهان زمین سلطنت می‌کند. مکاشفه 17:16-18

سازمان ملل متحد (هفتمین پادشاهی)، پاپیت را نابود خواهد کرد، هرچند که اندکی پیش‌تر پادشاهی خویش را به او سپرده‌اند، زیرا آنان برای «مدتی کوتاه» فرمان می‌رانند.

و هفت پادشاه هستند: پنج تن سقوط کرده‌اند، و یکی هست، و دیگری هنوز نیامده است؛ و چون بیاید، باید اندک زمانی باقی بماند. مکاشفه 17:10

در زمان قانون یکشنبه، ششمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس، یعنی حیوان زمین از مکاشفه باب سیزده (ایالات متحده)، به‌تازگی سلطنت خود را در طول هفتاد سال نمادین به پایان رسانده است؛ سال‌هایی که در آن پنجمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس، یعنی حیوان دریا از مکاشفه باب سیزده (پاپیت)، در طی آن هفتاد سال نمادین اشعیا باب بیست‌وسه به فراموشی سپرده شده بود.

و در آن روز واقع خواهد شد که صور به مدت هفتاد سال، بر حسب ایام یک پادشاه، به فراموشی سپرده خواهد شد؛ و پس از پایان هفتاد سال، صور همچون فاحشه‌ای آواز خواهد خواند. بریطی برگیر، در شهر بگرد، ای فاحشه‌ای که به فراموشی سپرده شده‌ای؛ نغمه‌ای دلنشین بنواز،

سرودهای بسیار بخوان، تا به یاد آورده شوی. و واقع خواهد شد که پس از پایان هفتاد سال، خداوند از صور تفقد خواهد نمود، و او به مزد خویش بازخواهد گشت، و با همه مملکت‌های جهان بر روی زمین زنا خواهد کرد. اشعیا 17-23:15.

در هنگام قانون یک‌شنبه، هفتمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس، یعنی ده پادشاه (سازمان ملل متحد)، آغاز به سلطنت می‌کند، اما تنها برای مدتی کوتاه؛ زیرا پادشاه برتر آن ده پادشاه، آنگاه کار خود را برای وادار ساختن تمام جهان به هم‌سو شدن زیر ساختار وحش آغاز می‌کند، ساختاری که همان اتحاد کلیسا و دولت است و به صورت تمثال وحش نمادین شده است.

وَنگاه کی، اور دیکھو، ایک اور حیوان زمین میں سے نکلتا ہوا ظاہر ہوا؛ اور اُس کے دو سینگ برّہ کے مانند تھے، مگر وہ اژدہا کی مانند بولتا تھا۔ اور وہ پہلے حیوان کا سارا اختیار اُس کے سامنے عمل میں لاتا ہے، اور زمین اور اُس کے باشندوں کو اُس پہلے حیوان کی پرستش کرنے پر اکساتا ہے، جس کا جان لیوا زخم بھر گیا تھا۔ اور وہ بڑے بڑے عجیب کام دکھاتا ہے، یہاں تک کہ آدمیوں کے سامنے آسمان سے زمین پر آگ اُتار لاتا ہے۔ اور اُن معجزوں کے سبب سے، جنہیں وہ حیوان کے سامنے دکھانے کا اختیار رکھتا تھا، زمین کے باشندوں کو گمراہ کرتا ہے، اور زمین کے باشندوں سے کہتا ہے کہ اُس حیوان کے لیے ایک صورت بنائیں، جو تلوار کا زخم کھا کر بھی زندہ رہا تھا۔ مکاشفہ 13:11-14.

عنصر اصلی نمادپردازی حیوان زمین برآمده (ایالات متحده)، که به سان برّہ آغاز می‌کند و سرانجام همچون اژدها سخن می‌گوید، سخن گفتن آن است. در زبان نبوت، سخن گفتن معرف عمل مقامات قانون‌گذاری و قضایی است.

«سخن گفتن یک ملت، عمل مقامات قانون‌گذاری و قضایی آن است.» The Great Controversy, 443

وقتی ایالات متحده نخستین بار چون برّہ سخن گفت، قانون اساسی ایالات متحده را پدید آورد و بدین‌سان سرزمین پناہگاهی برای آنان که از آزار و اذیت پاپیت و پادشاهان اروپا می‌گریختند، برقرار ساخت.

اور زمین نے اُس عورت کی مدد کی، اور زمین نے اپنا منہ کھولا اور اُس سیلاب کو نگل لیا جو اژدہا نے اپنے منہ سے اگلا تھا۔ مکاشفہ 12:16.

در پایان هفتاد سال نمادین، وحش زمین بار دیگر سخن می‌گوید، اما این بار همچون اژدها، آنگاه که عبادت یک‌شنبه را، که نشان اقتدار پاپی است، به اجرا درمی‌آورد. هنگامی که نشان اقتدار پاپی به اجرا گذاشته می‌شود، پاپیت به یاد آورده می‌شود، و او به یاد آورده می‌شود، زمانی که رعایت آن فرمانی که هرگز نباید به فراموشی سپرده می‌شد، غیرقانونی اعلام می‌گردد.

یاد رکھ سبت کے دن کو تاکہ اسے مقدس مانے۔ چھ دن تو محنت کرے اور اپنا سارا کام کاج انجام دے؛ لیکن ساتواں دن خداوند تیرے خدا کا سبت ہے؛ اُس میں تو کوئی کام نہ کرنا، نہ تو، نہ تیرا بیٹا، نہ تیری بیٹی، نہ تیرا غلام، نہ تیری لونڈی، نہ تیرا چوپایہ، اور نہ تیرا پردیسی جو تیرے پھاٹکوں کے اندر ہو؛ کیونکہ خداوند نے چھ دن میں آسمان اور زمین کو، سمندر کو، اور جو کچھ اُن میں ہے سب کو بنایا، اور ساتویں دن آرام کیا؛ اِس لیے خداوند نے سبت کے دن کو برکت دی اور اسے مقدس ٹھہرایا۔ خروج 20:8-11.

ارتداد قومی کے بعد پھر قومی تباہی آتی ہے، اور وہ تین قوتیں جو دنیا کو آرمگدون کی طرف لے جاتی ہیں، ایک دوسرے کا ہاتھ تھام لیتی ہیں۔

«با صدور فرمانی که در تعارض با شریعت خدا، استقرار پاپیت را به اجرا درآورد، ملت ما خود را به طور کامل از پارسایی جدا خواهد ساخت. هنگامی که پروتستانیزم دست خود را بر فراز این شکاف دراز کند تا دست قدرت روم را بفشارد، هنگامی که بر فراز این مغاک دست خود را پیش برد تا با روح‌گرایی دست دهد، هنگامی که تحت تأثیر این اتحاد سه‌گانه، کشور ما هر اصل قانون اساسی خویش را به عنوان حکومتی پروتستان و جمهوری‌خواه مردود شمارد، و برای گسترش اکاذیب و فریب‌های پاپی تدارک ببیند، آنگاه خواهیم دانست که زمان کارکرد شگفت‌انگیز شیطان فرا رسیده و پایان نزدیک است.» Testimonies, volume 5, 451.

هنگامی که «پروتستانیزم» (ایالات متحده)، «قدرت روم» (واتیکان) و «روح‌باوری» (سازمان ملل متحد) در قانون یکشنبه دست یکدیگر را می‌فشارند، آغاز می‌کنند که جهان را به سوی هارمجدون رهبری کنند؛ امری که چنین به تصویر کشیده شده است که نخست جهان را وادار می‌سازد تا اقتدار یک حکومت جهانی واحد را بپذیرد؛ حکومتی که از کلیسا و دولت تشکیل شده است، با این حال که کلیسا بر این رابطه تسلط دارد. قدرت معجزاتی که از سوی حیوان زمین به کار گرفته می‌شود، نه تنها زنا‌ی فاحشه‌ها را با پادشاهان زمین پدید می‌آورد، بلکه «سخن گفتن» تمثال جهانی وحش را نیز به اجرا درمی‌آورد. بر اساس تعریف نبوی، این بدان معناست که حکومت جهانی واحد باید دارای یک هیئت قانون‌گذاری (مستقر در نیویورک) و یک هیئت قضایی (مستقر در لاهه) باشد.

اور اُن لوگوں کو، جو زمین پر رہتے ہیں، اُن معجزات کے وسیلہ سے جنہیں وہ حیوان کے سامنے دکھانے کی قدرت رکھتا تھا، فریب دیتا ہے؛ اور زمین کے باشندوں سے کہتا ہے کہ وہ اُس حیوان کے لیے ایک مورت بنائیں، جسے تلوار کا زخم لگا تھا اور پھر بھی وہ زندہ رہا۔ اور اُسے یہ قدرت دی گئی کہ وہ حیوان کی مورت میں جان ڈال دے، تاکہ حیوان کی مورت بولے بھی، اور یہ بھی کرائے کہ جتنے لوگ حیوان کی مورت کی پرستش نہ کریں وہ قتل کیے جائیں۔ اور وہ سب لوگوں کو، چھوٹے اور بڑے، دولت مند اور غریب، آزاد اور غلام، مجبور کرتا ہے کہ وہ اپنے دینے ہاتھ پر یا اپنے ماتھے پر ایک نشان لگوائیں؛ اور کوئی شخص نہ خرید سکے نہ فروخت، مگر وہی جس کے پاس وہ نشان، یا حیوان کا نام، یا اُس کے نام کا عدد ہو۔ یہاں حکمت ہے۔ جسے سمجھ ہو، وہ حیوان کے عدد کو گئے، کیونکہ یہ ایک آدمی کا عدد ہے؛ اور اُس کا عدد چھ سو چھیاسٹھ ہے۔ مکاشفہ 13:14-18.

وحش زمین (ایالات متحده)، تمام جهان را خواهد فریفت تا صورت وحش را در مقیاسی جهانی بپذیرد؛ همان صورتی که ایالات متحده، هنگامی که به سوی قانون یکشنبه رهنمون شد و سرانجام آن را به اجرا درآورد، پدید آورده بود. سپس به حکومت واحد جهانی قدرت خواهد بخشید تا قوانین خود را با مجازات مرگ و/یا کیفرهای اقتصادی به اجرا گذارد. فریب داریوش پادشاه، نمادی از فریب پادشاهان است که بارها در نبوت شناسایی شده است؛ زیرا هنگامی که وحش زمین آغاز به واداشتن جهان به پذیرش حکومت واحد جهانی می‌کند، استدلالی که برای وادار ساختن جهان به قبول این ترتیبات به کار گرفته می‌شود، این است که آن قدرتی که امت‌ها را به خشم آورده است (اسلام)، باید با جنگی جهانی مورد مقابله قرار گیرد.

ایالات متحده آمریکا نشان اقتدار پاپی را به اجرا درمی‌آورد، زیرا داوری‌های خدا در ایالات متحده آمریکا چنان وضعی از بحران را تا آستانه قانون یکشنبه پدید آورده بود که این راه‌حل پیشنهاد شد که با بازگشت به خدای کاتولیسیم، سختی‌های اقتصادی‌ای که رو به افزایش بود پایان خواهد یافت. با این حال، در هنگام قانون یکشنبه، آن دشمنی که از زیر دیوار پایین خزیده و به درون راه یافته بود، داوری ویرانی ملی را به ارمغان می‌آورد.

«و سپس آن فریب‌دهنده بزرگ، مردم را متقاعد خواهد ساخت که این شرور را کسانی پدید می‌آورند که خدا را خدمت می‌کنند. گروهی که ناخشنودی آسمان را برانگیخته‌اند، همه گرفتاری‌های خود را بر کسانی خواهند نهاد که اطاعت ایشان از احکام خدا، سرزنشی دائمی برای

متعدیان است. اعلام خواهد شد که مردم با نقض سبّ یکشنبه، خدا را می‌رنجانند؛ که این گناه بلاهایی را پدید آورده است که تا زمانی که رعایت یکشنبه به‌طور سخت‌گیرانه اجرا نگردد، پایان نخواهد یافت؛ و این که کسانی که مطالبات حکم چهارم را عرضه می‌کنند و بدین‌سان حرمت یکشنبه را از میان می‌برند، آشوبگران قوم‌اند و مانع بازگشت ایشان به لطف الهی و رفاه زمانی می‌شوند. بدین‌گونه، همان اتهامی که در روزگار قدیم بر بنده خدا وارد شد، بار دیگر و بر پایه‌هایی به همان اندازه استوار تکرار خواهد گردید: «و واقع شد چون اخاب ایلیا را دید، اخاب به او گفت: آیا تویی که اسرائیل را مضطرب می‌سازی؟ و او پاسخ داد: من اسرائیل را مضطرب نساختم‌ام، بلکه تو و خاندان پدرت، از آن‌رو که احکام خداوند را ترک کرده‌اید و از بعلم پیروی نموده‌ای.»¹ پادشاهان 18:17، 18. همان‌گونه که خشم مردم به‌وسیله اتهامات دروغین برانگیخته خواهد شد، ایشان با فرستادگان خدا رفتاری خواهند کرد بسیار همانند آنچه اسرائیل مرتد با ایلیا کرد.» جدال عظیم، 590.

در «ساعت» «زلزله عظیم» مکاشفه فصل یازدهم، «وای» سوم اسلام، که همان شیپور هفتم نیز هست، آنگاه نواخته می‌شود و امت‌ها را به خشم خواهد آورد. آن خشم امت‌ها بر ضد اسلام به کار گرفته خواهد شد تا جهان فریب داده شود و همان وعده پوچی را بپذیرد که به‌تازگی برای وحش زمین ناکام مانده بود. آن وعده پوچ این است که با تن دادن به اقتدار کاتولیسیم، چنان‌که در نشان اقتدار پاپی نمایان است، دآوری‌های فزاینده خدا متوقف خواهد شد. آن وعده، که پیشاپیش بی‌اثر بودن آن برای ایالات متحده ثابت شده است، سپس به‌عنوان وعده‌ای به جهان هراسان عرضه خواهد شد.

استدلال خواهد شد که اگر ملت‌های جهان فقط توافق کنند و اجازه دهند حکومت واحد جهانی به‌منظور رسیدگی به جنگی که اسلام پدید آورده است برقرار شود، ثبات بازخواهد گشت. اسلام آن قدرتی است که در کتب مقدس به‌عنوان عاملی شناخته می‌شود که همه انسان‌ها را علیه اسلام گرد هم می‌آورد، اما این گرد آمدن همان فریب نهایی پادشاهان است.

و فرشته خداوند به او گفت: «اینک آبستن هستی و پسری خواهی زایید، و نام او را اسماعیل خواهی نهاد؛ زیرا خداوند تنگی تو را شنیده است. و او مردی وحشی خواهد بود؛ دست او بر ضد هر کس، و دست هر کس بر ضد او خواهد بود؛ و او در حضور همه برادران خویش ساکن خواهد شد.» پیدایش 16:11، 12.

اسماعیل پدر روحانی دین اسلام است. درست است که محمد، پدر اسلام، تا قرن هفتم در تاریخ پدیدار نشد؛ اما خدا از اقوام باستانی تحت‌اللفظی برای نمایان ساختن مردمان روحانی در ایام آخر استفاده می‌کند.

بدین‌سان می‌فرماید یهوه، پادشاه اسرائیل و ولی او، یهوه صباپوت: من اوّل و من آخر؛ و جز من خدایی نیست. و کیست که همچون من ندا دهد و آن را اعلام کند و برای من به ترتیب برپا دارد، از آن زمان که قوم باستانی را برگزیدم؟ و چیزهایی را که در راه‌اند و واقع خواهند شد، بگذار تا برای ایشان بیان کنند. اشعیا ۴۴:۶، ۷

پیش از آنکه اسماعیل زاده شود، نام او تعیین گردید و نقش نبوی‌اش شناسانده شد. دست‌های نسل‌های روحانی او «بر ضد هر کس» خواهد بود، و «دست هر کس» نیز بر ضد «او» خواهد بود. و برخلاف تعلیم احمقانه لیبرالیسم مترقی، کتاب مقدس تعلیم می‌دهد که اسماعیل «در حضور همه برادران خود ساکن خواهد شد». آنان در فرهنگ پیرامون خویش جذب و هضم نمی‌شوند، بلکه بسیاری از ایشان آن را محکوم می‌کنند، بر ضد آن اعتراض می‌نمایند و به آن حمله‌ور می‌شوند. روح اسماعیل این است که «او» «مردی وحشی» خواهد بود. این تصور که در ایمان اسلامی طبقه‌ای صلح‌طلب وجود دارد، نه در کلام خدا تأیید می‌شود و نه در قرآن.

فریب دو رئیس و یک صد و بیست امیر در فصل ششم دانیال، همان فریبی را مشخص می‌سازد که بر ده پادشاه وارد می‌آید، آنگاه که ایشان به این باور هدایت می‌شوند که هدف و فوریت برپایی یک حکومت جهانی واحد، تحت سلطه روم، رسیدگی به بحران فزاینده جنگاوری اسلامی است که «وای» سوم می‌باشد. هنگامی که صورت وحش برپا گردد و قدرت یابد تا «سخن گوید»، جهان بسیار دیر خواهد فهمید که مقاصد پاپیت معطوف به مقابله با کسانی است که سبت روز هفتم را نگاه می‌دارند (دانیال)، نه آن دشمنی که از طریق دیوار جنوبی بی‌نگهبان به درون خزیده بود.

«کلام خدا نسبت به خطر قریب‌الوقوع هشدار داده است؛ اگر به این هشدار اعتنا نشود، جهان پروتستان تنها زمانی خواهد آموخت که مقاصد روم واقعاً چیست، که دیگر برای گریختن از دام بسیار دیر شده باشد. او در سکوت در حال رشد یافتن به سوی قدرت است. تعالیم او نفوذ خود را در تالارهای قانون‌گذاری، در کلیساها، و در دل‌های مردمان اعمال می‌کنند. او بناهای رفیع و عظیم خود را برمی‌افرازد؛ در نهانخانه‌های پنهان آن‌ها، آزارهای پیشین او بار دیگر تکرار خواهند شد. او پنهانی و بی‌آنکه مورد ظن قرار گیرد، نیروهای خود را تقویت می‌کند تا چون زمان ضربه زدن او فرا رسد، مقاصد خویش را پیش ببرد. تمام آنچه او می‌طلبد، موضع برتر است، و این هم‌اکنون به او داده می‌شود. به زودی خواهیم دید و احساس خواهیم کرد که مقصود عنصر رومی چیست. هر که به کلام خدا ایمان آورد و از آن اطاعت کند، از این‌رو ننگ و آزار را بر خود هموار خواهد ساخت.» The Great Controversy, 581.

فریب سازمان ملل که به وسیله پاپیت به انجام می‌رسد و انتقام دل‌های ایشان را پدید می‌آورد، بارها در کتب مقدس به تصویر کشیده شده است، و داستان داریوش نمونه‌ای برجسته از این حقیقت است. این فریبی است که نخست در ایالات متحده به انجام می‌رسد و سپس بر جهان تکرار می‌شود. این حقیقت در داستان ایلیا و ایزابل آشکار می‌گردد، سپس بار دیگر در داستان یحیی تعمیددهنده و هیرودیاس، و نیز در مصلوب شدن مسیح. برانگیختن خشم ملت‌ها به وسیله اسلام، حيله‌ای است که قدرت پاپی به کار می‌گیرد و برای او موضع برتر را فراهم می‌سازد تا نگاهداران سبت را در سراسر جهان مورد هجوم قرار دهد.

نخستین اشاره به اسلام، ورود اسماعیل به درون کتاب مقدس است؛ و نقشی که برای اسلام در پایان جهان معین شده است—یعنی افکندن جهان در هراسی همگانی تا هر پیشنهادی را به عنوان راه‌حل بپذیرند—همان چیزی است که امکان تحقق این فریب را فراهم می‌سازد. این فریب است که سازمان ملل متحد (ده پادشاه) را برمی‌انگیزد تا اراده خدا را به‌جا آورند و موافقت کنند که پادشاهی خود را (پادشاهی هفتم) به پاپیت (وحش) واگذار کنند.

فریبی که به وسیله داریوش و دیگر خطوط نبوت به تصویر کشیده شده است، شامل نقش اسلام در خشمگین ساختن ملت‌ها، علت نهایی نابودی پاپیت به دست سازمان ملل متحد، و نیز به همان اندازه مهم، تعیین‌کننده اوضاع و احوال پیرامون معمای پادشاهی هشتم است؛ یعنی آن‌که از هفت است و به عنوان سر بابل جدید برپا می‌شود.

دانیال در چاه شیران، یک بازنمایی نبوی بسیار پیچیده است، اما فهم آن تنها هنگامی ممکن می‌شود که روش‌شناسی «خط بر خط» به کار گرفته شود.

ما در مقاله بعدی فصل ششم دانیال را ادامه خواهیم داد.

«هنگامی که ما به عنوان یک قوم دریابیم که این کتاب برای ما چه معنایی دارد، در میان ما احیایی عظیم دیده خواهد شد.» Testimonies to Ministers, 113.